

sank ned paa Sengekanten og skjulte hulkende Ansigtet i sine Hænder:

„Gud! Aa, Gud! . . . Jo, jo! Jeg har fortjent det altsammen! Det altsammen! . . . Det alt-alt-sammen!“

*

*

*

Denne Aften og Nat brød han afgørende med sin Fortid og gav sig sine Fædres Gud i Vold. Hele Natten laa han søvnløs, og mens han i Tankerne gennemgik sit Liv, følte han sig bestandig mere brødefuld. Og Syndsbevidstheden avlede den Ydmyghed, han endnu om Formiddagen havde manglet. Og af denne fremgik tilsidst Bønnen.

Først henimod Morgen faldt han lidt til Ro. Da Tjeneren kom ind med Te, sov han.

Hans første Tanke, da han vaagnede, galdt Jakobe og det Brev, han nu maatteskrive til hende. For ogsaa det var bleven ham klart denne Nat, at det nu var hans absolute Pligt at bryde et Forhold, som aldrig kunde afføde andet end Sorg og Ufred for begge Parter. Nogen lang Forklaring vilde ikke engang være nødvendig. Jakobes sidste Breve røbede tydeligt nok, at hun var forberedt paa Bruddet, ja i Grunden selv ønskede det.

Saasnart han var bleven paaklædt, satte han sig ved Bordet og fik sine Skrivesager frem. Det viste sig imidlertid ikke at være saa ganske let for ham at faa bragt sin Tilstaaelse paa Papiret. Om sit Gudsforhold kunde han, da det kom til Stykket, ikke faa sig til at skrive udførligere; det var endnu saa nyt for ham og skulde bevares helligt. Han nøjedes med nogle almindelige Talemaader om Savnet af den Overensstemmelse i Livsanskuelse, uden hvilken intet lykkeligt